

Voorwoord

Kinderbrieven uit 1908

Een eeuw geleden was de ‘St. Nicholas’ in Amerika een populair kindertijdschrift voor kinderen en tieners uit welgestelde families.

Er stonden vooral veel vervolgverhalen in, maar ook korte verhalen, gedichten, heel veel foto’s en tekeningen, en soms zelfs beeldverhalen, de voorlopers van het stripverhaal.

De St. Nicholas was een maandblad. Elke maand werden er wedstrijden uitgeschreven, meestal met de opdracht een opstel of een gedicht te schrijven. Maar ook tekeningen en foto’s waren welkom en werden vaak geplaatst.

Naast de wedstrijden had de St. Nicholas ook een rubriek die brievenbus genoemd werd, met daarin ingezonden brieven van kinderen.

Ik vind het zo mooi om de eigen woorden van kinderen van honderd jaar geleden onder ogen te

krijgen en verbaas mij er o.a. over hoe eigentijds veel van die brieven lijken. Veel ervan zou zó in de Donald Duck opgenomen kunnen worden, zonder dat iemand er iets ongewoons aan zou opmerken.

Maar ook de brieven die duidelijker het verschil in tijd of mentaliteit aangeven, vind ik interessant om te lezen. Zelfs als de ondertoon op ons onsympathiek overkomt, geeft dat toch een mooi tijdsbeeld. Net zoals dat weer andere brieven een mooi stukje geschiedenis laten zien, opgetekend vanuit de gedachtewereld van een kind.

De brieven zijn uiteraard oorspronkelijk in het Engels geschreven. Ik heb ze zelf in het Nederlands vertaald.

Ik hoop dat ieder die dit leest er evenveel plezier in zal hebben als ik heb gehad,

Margriet Verbeek - April 2009
www.margrietverbeek.nl

Hieronder een brief van Dorothy L.

Wisconsin, mei 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik wil u graag het avontuur vertellen dat ik vanochtend beleefde met onze huisdieren.

Wij hebben een moederpaard, Fly, en haar zoon, Remus. Die zoon is heel erg dol op suiker. Hij wil altijd graag verwend worden, dus nam ik wat suiker voor hem mee naar de wei.

Maar zijn moeder houdt ook van suiker, dus toen stopte zij haar neus in de schaal, en Remus ook, en toen hadden ze allebei hun neus vol suiker, maar ze hadden geen van beide ook maar iets in hun mond gekregen! En toen probeerden ze de suiker van elkaars neuzen te likken, lieve help! Ze konden dat toch niet allebei tegelijk doen!!! Dat was grappig!

Ik houd heel erg van de St. Nicholas. Ik ben lid geworden in oktober 1906. Ik doe ook mee aan de wedstrijden van St. Nicholas, ik zend elke maand een inzending in. Ik wil heel graag de

gouden speld winnen, ik heb de zilveren al een keer gewonnen!

Ik wens u een lang en voorspoedig leven toe,
uw liefhebbende lezeres,

Dorothy L.

Antwoord van St. Nicholas:

Zoveel van onze jonge lezers schrijven over hun huisdieren dat het ons lijkt dat jongens en meisjes eigenlijk haast niet zonder dieren kunnen om mee te spelen en om van te houden. Het is fijn dat dat zo is, want behalve dat het de jongens en meisjes veel plezier geeft, is het tegelijk leerzaam. Ze leren op deze manier geduldig en behulpzaam te zijn voor dieren, en evengoed voor mensen als die zichzelf niet kunnen redden.

Hieronder een brief van Richard S. - 7 jaar
Mei 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik ben de week na Kerst met de boot naar New York geweest.

Ik ben eerst naar Astor House geweest, daar heb ik ontbeten, en daarna ging ik met de metro naar mijn tantes huis in River Drive. Ik ben ook in het park geweest en daar heb ik eekhoortjes pinda's gevoerd. De volgende dag ben ik naar de brandweer geweest en toen zag ik de brandweerpaarden die vanzelf naar hun plaats liepen zodra ze de brandweerbellen hoorden. En de volgende dag ben ik naar het theater geweest en heb ik Peter Pan gezien en dat vond ik heel erg leuk. En de volgende dag ben ik naar de Hippodroom geweest met mijn broer en toen ben ik alleen naar huis gegaan.

Richard S.

Antwoord van St. Nicholas:

Richards brief laat goed zien hoe actief deze

jongen is. Hij wist zoveel interessante dingen te doen in de paar dagen dat hij in New York was! Het is niet moeilijk te geloven dat hij een fijne tijd heeft gehad.

Hieronder een brief van Helen L. - 12 jaar
Rochester, New York, mei 1908

Lieve St. Nicholas,
Mijn mooiste Kerstcadeautje is de St. Nicholas geweest, want die komt nu elke maand van het jaar bij mij.

Ik zit op dit moment op het nieuwe nummer te wachten.

Vader gaf me voor Kerst een diabololo en ik kan die al hoger gooien dan ons huis en het dan ook nog opvangen.

Gisteren deed ik het 108 keer achter elkaar, maar ik kan het nog langer, mijn record is 149.

Ik heb kinkhoest dus ik mag niet naar school.

Hoogachtend,

Helen L.

Hieronder een brief van Ruth B.
Michigan, mei 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik ben nu al twee jaar lid van de St. Nicholas. Wij hebben een paard, een koe, twee honden, een vogel en vier vissen. Ik houd het meest van de honden. Vooral van Turk, de grootste. Hij is een Newfoundlander. Hij is een heel goede waakhond.

Dickens is een kleine bulterriër. Hij zit altijd vol streken. Turk vecht niet graag, maar Dickens wel. Als er andere honden in onze tuin komen, komt Dick gauw en jaagt ze weg. Dan komt Turk naar Dick toe om hem in zijn nek te bijten, en dan gaan ze samen naar die andere hond.

In de schuur van de boerderij van onze burens zitten heel veel ratten, en soms komen die naar onze kelder. Toen Dickie wist dat daar ratten zaten ging hij er natuurlijk gauw heen. Die rat was nogal een wilde, want hij kwam regelrecht op Dickie af en beet zo een stuk uit zijn neus! Daarna wou Dickens nooit meer in de kelder

rondsnuffelen.

Uw liefhebbende lezeres,
Ruth B.

Antwoord van St. Nicholas:

Deze brief doet me denken aan het verhaal van de man die een goede waakhond wilde kopen. De verkoper wilde laten zien hoe snel de hond was, hij bracht de hond naar de tuin, samen met een grote rat, maar in de kortste tijd had de rat de hond in de neus gebeten, in plaats van andersom. Toen zei de vriend van de man die een hond wilde kopen: 'Je kunt volgens mij beter die rat kopen!'

Hieronder een brief van Helen B. - 12 jaar
Illinois, juni 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik heb u al twee brieven geschreven en was al een poos van plan u nog eens een derde te schrijven.

Ik denk dat u wel geïnteresseerd zult zijn in iets

wat ik deze zomer meegemaakt heb.

Mijn moeder en ik brachten de zomer door in een mooi klein plaatsje op het platteland, ergens in het noorden van Michigan. Op de dag dat we teruggingen naar de stad, moesten we in een andere stad wachten op onze boot.

De boot zou om twee uur 's middags moeten vertrekken. Toen we in die stad kwamen hoorden we dat de boot drie uur vertraging had, dus gingen we naar een hotel om te wachten. Toen de drie uren voorbij waren was de boot nog nergens te bekennen. We gingen heel snel eten, we waren bang dat de boot zou komen terwijl wij nog aan het eten waren, en dat we hem dan zouden missen.

Om acht uur gingen we naar de haven. Die stond helemaal vol mensen. We wachtten en wachtten, en uiteindelijk ben ik in slaap gevallen. Toen ik weer wakker werd was het al één uur en toen kwam er een boot voorbij die leek op de boot die wij moesten hebben. Iemand die bij ons stond ging naar de groentezaak vlakbij, om op te bellen naar de volgende haven waar de boot

moest stoppen, en hij vroeg of het onze boot was. Ze zeiden dat dat zo was, dus iedereen ging naar het hotel, en allemaal bleven ze er een nacht slapen. Wij kregen ook een kamer, maar toen we een uur in bed lagen, hoorde mijn moeder de fluit van een boot. Toen wist ze dat dat onze boot moest zijn en dat alle mensen bij de haven het fout gehad hadden. We haastten ons bij het aankleden en gingen naar beneden, naar de haven. Overal vandaan kwamen mensen aanrennen, allemaal met de grappigste kleren aan die je ooit hebt gezien. Wij hadden het geluk dat we een slaappleats in de boot kregen, hoewel we geen hele kamer voor onszelf alleen konden krijgen. We kwamen twaalf uur later thuis dan we gepland hadden.

Ik doe altijd mee aan de wedstrijden van St. Nicholas en ik hoop dat ik ook een keer een prijs zal winnen. Ik heb al zes keer in de lijst van eer gestaan! Dat is erg bemoedigend.

Uw toegewijde lezeres,
Helen B.

Hieronder een brief van Ruth W. - 9 jaar
Massachusetts - juni 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik kijk elke maand uit naar de St. Nicholas en ik vinden het altijd leuk om de brievenbus te lezen. Ik ben pasgeleden in Atlantic City geweest met mijn moeder en vader. Haast alle kinderen daar hebben rolling-skates.

Ik heb ze ook gekregen en nu leer ik erop te schaatsen.

Ik woon bovenop een hoge heuvel. Binnen één mijl wonen er dertienhonderd mensen rondom mijn huis, en toch is er geen enkel meisje van mijn leeftijd bij. Dan kan u zeker wel raden waar ik woon! Ik ben negen jaar en mijn school is in Salem, zeven mijl van mijn huis.

Uw liefhebbende lezeres,

Ruth W.

Hieronder een brief van Fred R.

Florida, juni 1908

Lieve St. Nicholas,

Op een avond zag mijn kleine broertje de maan.
De volgende avond zag hij hem niet, en hij
zocht de hemel af en vroeg: 'Mama, waar is het
gat waar de maan altijd uit komt?'

U kleine vriendje,

Fred R.

Hieronder een brief van Charlotte P. - 9 jaar

New York, juni 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik ben een klein legermeisje, negen jaar oud.

Ik ben aan het begin van dit jaar lid geworden
van de St. Nicholas.

Ik vind het erg leuk om de brieven en verhalen
van andere meisjes te lezen.

Ik zou u graag willen vertellen wat ik meege-
maakt heb met Halloween, toen ik waterpokken
had vorig jaar.

Ik vroeg me af hoe ik nou Halloween kon vieren en toen kwam mijn moeder binnen en ze zei dat ze een brief voor me had.

Ik opende het en het was een uitnodiging voor een Halloween feest in onze eetkamer!

Mijn tante Charlotte kreeg ook zo'n uitnodiging, en ze stuurde een antwoord op rijm terug.

Op Halloween was ik al gauw klaar met mijn poppenfamilie.

Ik had ze allemaal mooi aangekleed en ze hadden maskers op die mijn moeder nog van vroeger had, van toen ze in China geweest was, en ook had ik poppenlakentjes en kussensloopjes.

Moeder had een uitgeholde pompoen met een kaarsje erin bovenop een kool gezet en ook mijn poppenkast waarin mijn moeder en mijn tante voor mij een verhaal speelden. Het was roodkapje.

Ik vond het helemaal niet jammer meer dat ik niet met de andere kinderen buiten mocht zijn.

Charlotte P.

Hieronder een brief van Alfred H.
Ohio, juni 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik houd erg veel van mijn St. Nicholas.

Als hij komt zeggen mijn moeder en vader altijd: 'Laat me een momentje de plaatjes bekijken.', maar dat plaatjes kijken kost ze dan wel een half uur of een uur. Ik denk dat ze ook wel eens opzij van de plaatjes naar iets anders kijken.

Ik blijf uw altijd geïnteresseerde lezer,
Alfred H.

Hieronder een brief van Margaret H. - 11 jaar
juni 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik heb nog nooit naar u geschreven, dus dacht ik: laat ik het nou eens doen.

Vorige zomer heb ik me ingeschreven om met de wedstrijden mee te doen, maar ik heb nog nooit wat ingezonden, ik zal het nu gauw eens

doen.

Ik ben al vier jaar lid van St. Nicholas en elk nummer ervan vind ik mooier dan de vorige. Ik ben altijd heel erg nieuwsgierig naar het nieuwste nummer. Ik vond vroeger 'Pinkey Perkins' en 'Fritzi' de mooiste verhalen, maar nu vind ik 'Harry's island' het mooist.

Toen mijn moeder klein was las zij ook de St. Nicholas. Ze vertelde me dat ze het vroeger even mooi vond als ik nu, en zelfs nu nog leest mijn moeder de mijne altijd.

Uw toegewijde lezeres,
Margaret H.

Hieronder een brief van Evelyn L. - 14 jaar
Tours, Frankrijk - juli 1908

Mijn lieve St. Nicholas,

In maart ben ik weggegaan uit de Verenigde Staten om een jaar in het buitenland te gaan wonen.

Ik vond het zo vreselijk om een jaar lang de St. Nicholas niet te kunnen lezen, dat ik gevraagd

heb of het me opgestuurd kan worden.

Mijn moeder en ik wonen nu in Tours. Dat is de stad waar Sir Walter Scott zijn 'Quentin Durward' geschreven heeft.

Ik heb het paleis van Louis XI bezichtigd, dat was erg interessant, hoewel het wel een ruïne was. We zijn in nog vijf andere kastelen geweest. Ze waren allemaal fascinerend, elk van hen interessant op zijn eigen manier.

Het kasteel dat ik het leukst vond, was 'Amboise'. Onze gids nam ons mee naar een ijzeren balkonnetje en liet ons het ijzer zien waar de hugenoten aan opgehangen werden.

We hebben ook het terras gezien waar Charles VIII zijn hoofd zo hard gestoten heeft dat hij eraan dood ging.

Mijn oudste zus is lid van St. Nicholas geworden in 1880, en we hebben sindsdien nooit een nummer gemist.

Uw geïnteresseerde lezeres,
Evelyn L.

Hieronder een brief van James B - 9 jaar
Mexico - juli 1908

Lieve St. Nicholas,
Mijn zussen en broer heten: Mary Katharyn,
Margaret Lydia, en Samuel. Samuel is weg. Hij
is naar de St. Paul's school, en we missen hem
heel erg. Ik denk dat die school heel dicht bij u
is.

We hebben twee Jersey koeien, twee paarden,
twee wagens, en we hadden eerst ook nog twee
kalfjes, maar die hebben we verkocht.

En we hebben elektrische autootjes, aan iedere
kant van ons huis één.

Uw geïnteresseerde lezer,
James B

Hieronder een brief van Ruth K.
Hawaii - juli 1908

Lieve St. Nicholas,
Ik woon op Hawaii. Mijn vader is nog lang niet
te oud om de St. Nicholas te lezen en hij is al

over de dertig!

Mijn grootmoeder heeft de oudste St. Nicholas die iemand van onze familie ooit gezien heeft. Dat is het oktobernummer uit 1874. Dat is echt heel oud! Het verhaal dat ik uit dat oude nummer het mooiste vind is: 'How Charley Cracked the World.'

Ik woon in Kanai, en ik denk dat ik het verst van u af woon van alle witte meisjes van Amerika.

Ik ben nu drie maanden lid van St. Nicholas en ik wil u graag vertellen dat ik van u hou, van kaft tot kaft.

Ik heb vijf huisdieren. Mijn poes Daisy, mijn hond Puck, mijn lieve Teddybeer, mijn paard Hekili (dat betekent: 'Donder'), en mijn kalf Tossie. Die heb ik genoemd naar het kalf dat mijn grootmoeder vroeger gehad heeft toen ze nog in Nieuw Zeeland woonde.

Het verhaal dat ik het mooist vind is: 'The Gentle Interference of Bab.'

Uw liefhebbende kleine lezeres,
Ruth K.

Antwoord van St. Nicholas:

Nu Hawaï tot eigendom van de Verenigde Staten van Amerika is verklaard zouden we deze brief dus niet meer moeten tellen als een brief uit het buitenland. Dat is wel een heel vreemd idee! Denk je eens in dat we nu dus een oorspronkelijke inwoner van Hawaï als onze eigen landgenoot moeten beschouwen! Natuurlijk is het wel anders als iemand op Hawaï Amerikaanse of Europese voorouders heeft.

Hieronder een brief van Elfride D.
Londen - juli 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik ben nog maar heel kort lid van St. Nicholas, maar ik vind je prachtig. Ik vind 'Tom, Dick, and Harriet' dodelijk mooi.

Ik ben een Engels meisje, maar ik ben geboren in Shanghai in China, en ik ben ook in Amerika, Ceylon en Italië geweest. En in nog een paar andere plaatsen. Ik vind Amerikaanse jongens en meisjes erg leuk en knap. We brengen al onze

winters door in het zuiden van Frankrijk, en de zomers in Engeland. Ik houd van Londen, maar ik houd niet van het platteland. De belangrijkste reden waarom ik moeite heb met het platteland is omdat ik zoveel van mijn katten houd.

Het zijn allemaal heel gewone tabby-katten, maar ik houd meer van ze dan de mooiste katten van de hele wereld.

We hadden ook een heel lieve puppyhond afgelopen zomer. We noemden haar Patricia. Ze was een heel, heel kleine foxterriër, en zóóóóó knap! Maar toen we naar Londen gingen, moesten we haar weggeven.

Uw toegewijde lezeres,
Elfride D.

Hieronder een brief van Margaret S. - 12 jaar
Victoria - juli 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik heb u nooit eerder geschreven, maar nu dacht ik dat u het misschien wel leuk zou vinden om te horen hoe het was toen ik koningin Alexandra

van Engeland gezien heb.

Afgelopen zomer was ik in Europa met mijn vader en moeder en toen gingen we naar het militaire- en marinetoernooi die gehouden werd in Olympia. Er waren daar zitplaatsen voor tien-duizend mensen.

We hadden erg veel geluk, want onze zitplaatsen waren recht tegenover de zitplaatsen van het Engelse koninklijk huis.

De koning en de koningin en nog wat andere leden van de Koninklijke familie waren daar.

Daarbij was ook het kleine prinsje Henry. Dat is de jongste zoon van de Prins van Wales.

Toen de koningin ging zitten was het eerste wat ze deed het jasje van haar kleinzoon uitdoen.

Mijn moeder zei toen: ‘Daaraan zie je dat ze behalve koningin ook een echte moeder is.’

De koningin zag er zo jong en mooi uit, en ze had zulke liefvallige manieren.

Uw toegewijde lezeres,
Margaret S.

Hieronder een brief van Lettie K. 12 jaar
Pennsylvania - juli 1908

Lieve St. Nicholas,
Ik lees de St. Nicholas en ik vinden het erg leuk.
Ik heb een raadsel voor u en ik hoop dat u die
afdrukt in de St. Nicholas.

Raadsel:

Wat wil niemand hebben, maar áls je het hebt
wil je het toch niet kwijt?

(Antwoord: Een kale kop!)

Lettie K.

Inzendingen van de wedstrijd;
schrijf een opstel met de titel:

‘Een Schoolavontuur.’

Augustus 1908.

We beginnen met de winnaars van
de gouden en de zilveren speld.

Een Schoolavontuur

Door Gracia M. - 15 jaar, 1908

Prijs: Een gouden speld

‘Wat is dit een vreemde zomer!’ Dat is wat iedereen zei als ze het hadden over de overstromingen en wolkbreuken die elkaar dit seizoen bleven afwisselen. Nooit eerder, zolang iemand zich herinneren kon, was er een zomer geweest als deze.

Er zullen niet veel mensen zijn die deze zomer beter zullen onthouden dan de leraar en kinderen van de school van District No. 3.

Het was een school met maar vijftien leerlingen. De school zelf was een blokhut onder de populieren vlakbij de oever van een beek.

Op een warme zomermiddag werd het plotseling donker, en al gauw begon het te regenen. Voordat ook maar iemand het in de gaten had werd het erger dan ooit tevoren. Het water stroomde neer, sloeg op het schoolhuis en stroomde naar de beek, die al snel buiten zijn oevers trad. Een paar minuten later begon het hele gebouw te

bewegen en even later dreef het weg op het voortrazende water. Er kwam ook veel water in het gebouw. Alle leerlingen klommen op hun banken, en zelfs terwijl ze daar zaten, zaten ze nog half in het water. Je kan je nauwelijks een vreemdere situatie voorstellen als die van dit schoolgebouw. Iedereen hield zijn adem in van spanning, doodsbang voor wat er nu zou gebeuren.

Een paar keer botste het schoolgebouw tegen een obstakel op. Iedereen wenste te kunnen zwemmen, maar zelfs al kon je zwemmen dan zou je er toch niet veel aan hebben. De stroom was veel te sterk.

Eindelijk, het leek ze wel eeuwen, maar was slechts een korte tijd, werd het schoolgebouw op hogere grond geworpen, en stond daar stil. De plaats waar het gebouw eerst gestaan had was maar een achtste mijl ervandaan.

Een wolkbreuk had veroorzaakt dat de beek overstroomde, maar nu was het voorbij en het water zakte weg.

Niet ver ervandaan stond een boerderij, daar

gingen alle deelnemers van dit bijzondere avontuur naartoe, en daar vandaan konden ze naar huis.

Een Schoolavontuur

Door Charlotte B. - 13 jaar, 1908

Prijs: Een gouden speld

Toen mijn vader een jongen was ging hij naar een Franse kostschool in Vevey in Zwitserland. Een van de dingen die de jongens het liefst deden was sleeën in de Alpen.

Iedere zaterdagochtend, als het weer goed was, kon je een groep jongens de berg op zien klimmen met hun sleetjes om hun nek gebonden. Ze klommen tot heel hoog op de berg, aten daar een eenvoudige lunch, en sleeden dan de berg af.

Op een dag ging mijn vader met een paar vrienden ook weer de Alpen op. Een van de jongens droeg het brood, een andere de kaas, en zo voort. De kaas was rond met een gat er midden-

in. Daar was een touw doorheen gedaan, zo droeg de jongen de kaas om zijn nek. Elke jongen droeg iets zodat ze straks hun eenvoudige maaltijd konden eten. Ze klommen de berg op en lachten en praatten, en ze bereikten hun bestemming om een uur in de middag.

Nadat ze de maaltijd eer aangedaan hadden begonnen ze zich klaar te maken voor de lange sleetocht.

Hun sleetjes waren heel anders dan de moderne 'Flexible Flyer' sleetjes die wij tegenwoordig hebben. Ze waren veel kleiner. De jongen op de slee stuurde de slee aan met zijn voeten, die daarvoor in speciale gaten gestoken werden.

Rechtopzittend met de voeten vooruit was natuurlijk de meest veilige manier om te sleeën voor hen, want het was een heel lang stuk, niet alleen over de weg, maar ook door velden en bossen, over heggen heen en beekjes, en nooit konden ze onderweg stoppen.

Deze keer was mijn vader de eerste die naar beneden ging, en hij probeerde in de buurt van de weg te blijven.

Toen hij al een heel eind afgedaald had zag hij plotseling een boer op de weg die daar liep met een heel grote koe.

De boer ging haastig opzij, maar mijn vader kon er toch nog niet door omdat die koe daar stond. Aan de ene kant was een rotswand, aan de andere kant een afgrond, mijn vader wist maar een ding wat hij kon doen: onder de koe door, en dat deed hij toen. Een seconde later was hij weer op een betere weg en hij zag de boer en zijn koe gewoon doorlopen.

Een Schoolavontuur

Door Martha P. - 9 jaar, 1908

Prijs: Een zilveren speld

De eerste keer dat mama les gaf op school was in een kleine blokhutschool in de bossen. Ze was toen zestien jaar en het was voor haar voor het eerst dat ze zover alleen van huis was.

Op de eerste dag toen mama en haar leerlingen

in het schoolgebouw waren kwamen er muggen binnen, en die beten de kinderen.

En alle leerlingen sloegen naar de muggen en mama zei dat ze even pauze hadden dan kon zij rook maken om de muggen weg te jagen. Ze maakte vuur in een pan vol berkenbast, bladeren en houtsnippers, en liet het roken zoveel ze kon. En toen ze terugkwamen in de school was de rook zo erg dat ze niets konden zien en iedereen begon te huilen. De juf ook!

Een klein meisje zei dat ze naar huis wou en vroeg of het nog geen tijd was om naar huis te gaan.

En de juf wou maar dat ze 'ja' kon zeggen, want zij wou ook naar huis.

Nadat ze een paar versjes gezongen hadden was het half twaalf, en toen liet de juf de school uit gaan.

Een Schoolavontuur

Door Dorothy A. - 12 jaar, 1908

Prijs: Een zilveren speld

Toen mijn vader een jongen van ongeveer dertien jaar oud was, woonde hij op het platteland. Op een morgen gingen hij en een andere jongen naar het oude schoolhuis en kwamen daar binnen voordat de andere kinderen er waren. Er was in het schoollokaal een soort zolderkamertje naast de kachelpijp. De jongens namen een plank en zetten het tegen het hol, en ze klommen naar boven. Toen trokken ze de plank omhoog en ze dachten dat het een goede mop zou zijn om hier te zitten als de andere kinderen binnenkwamen.

De leraar kwam binnen, en daar achteraan de kinderen. De school begon.

De jongens gluurden naar beneden en sommige kinderen zagen hen en begonnen naar hen te kijken. Al heel gauw wist elk kind dat daar iemand boven zat. De leraar zei: 'Ik geef jullie tien minuten om naar beneden te komen. Doen

jullie dat niet, dan moet je de hele dag daar boven blijven.’

De jongens dachten dat ze dan maar beter naar beneden konden gaan. De andere jongen ging eerst. De leraar had een heel sterke liniaal en sloeg de jongen daarmee toen hij naar beneden klom. Mijn vader zag wat er voor hem zat aan te komen en was erg bang. Hij was eigenlijk van plan geweest om met zijn hoofd vooruit naar beneden te komen, maar nu dacht hij dat hij dat maar beter niet kon doen. Hij ging dus met zijn voeten eerst, en al bij het eerste begin voelde hij het slaan van de liniaal van de leraar, net als daarnet bij die andere jongen.

Hierna had hij geen belangstelling meer voor het zoldertje.

Een Schoolavontuur

Door Edith W. - 11 jaar, 1908

Prijs: Een zilveren speld

Een schoolavontuur? Helaas! Die heb ik nooit gehad. Mijn dagen zijn allemaal gelijk. Iedere morgen hetzelfde. Als ik nog slaap hoor ik al een stem roepen (dat is mijn moeders stem; denk je dat zij ooit een slaperig klein meisje geweest is?): ‘Het is tijd om op te staan Edith. Schiet op, anders ben je te laat op school!’

Als in naar de ontbijttafel loop hoor ik: ‘Heb je je gezicht gewassen? Heb je je nagels geborsteld? Heb je een schone zakdoek?’

Als een beklagde sta ik daar dan, iedereen inspecteert mij en hoopt ergens een vlek of een fout te vinden.

Met mijn horloge naast mijn bord eet ik haastig mijn ontbijt, pak gauw mijn boeken en ga naar school.

‘Heb je je overschoenen aan? Kon je je paraplu nog vinden? Kom je wel regelrecht naar huis na schooltijd?’

's Avonds, als ik weer thuiskom, moet ik huiswerk maken. Ik moet mijn spelling oefenen en ik moet proberen uit te vinden dat als een man zesendertig koeien had en hij verkocht tweederde daarvan aan de ene persoon en eennegende aan een ander, hoeveel koeien verkocht hij dan? En hoeveel had hij er nog over? Als de koeien zestig dollar en vijftig cent per stuk kostten, hoeveel had hij dan ontvangen? En als hij dat geld zou verdelen onder zijn zeven kinderen, hoeveel zou elk kind dan krijgen?

(Ben ik even blij dat ik niet eenzevende kind van mijn vader ben!)

En dan: vroeg naar bed, zodat ik morgen weer vroeg op kan staan. Zo gaan mijn dagen voorbij, zonder avonturen.

Maar mijn zus heeft wel een keer een avontuur meegemaakt.

Mijn moeder zegt dat dat niet waar is, dat dat alleen een ongelukje was, maar het heeft er in elk geval voor gezorgd dat zij die dag niet naar school hoefde, en dat alleen al lijkt me erg spannend.

Mijn zus was toen nog een klein meisje. Om naar school te gaan moest ze een heel steile heuvel opklimmen.

Het was winter. Ze klampte zich vast aan de hekken, want de weg was een en al ijs. Eindelijk bereikte ze de top, maar toen viel ze, en zittend op het ijs gleeed ze het hele eind weer naar beneden.

Net als de koning van Frankrijk, die met zijn tienduizend man de heuvel op marcheerde, en daarna weer met allemaal naar beneden kwam.

Dit waren alle prijswinnaars.

Nu volgen nog zeven opstellen van kinderen die geen prijs gewonnen hebben, maar van wie het verhaal wel afgedrukt is.

Een Schoolavontuur

Door Pauline W. - 12 jaar, 1908

Op een keer gingen we met ons allen naar Guadalajara in Mexico. Het feest begon voor ons met een rit in een van die vreemde, oude ezelkarren die ze daar hebben. Nadat we een eindje gereden hadden stopte de kar en de menner verdween in een hutje van klei.

We wachtten en wachtten, maar de menner kwam niet meer terug. Niemand in de kar was ook maar het minst bezorgd, want we weten allemaal dat Mexicanen nooit haast hebben. Eindelijk werd toch mijn oom ongeduldig om het lange oponthoud en hij klom uit de kar. Hij keek in het oude gebouwtje waar we de menner in hadden zien verdwijnen, en daar zag hij hem zitten op een kruk. Zijn haar werd geknipt!

Waarschijnlijk vraag je je nu af wat dit nu toch te maken heeft met een schoolavontuur, maar het bleek dat de kapper de leraar was van een school die onder het lesgeven door af en toe iemands haar knipte bij wijze van bijverdienste.

De leerlingen uit zijn school zaten op houten banken en leerden hun lessen hardop, ze leerden alleen uit religieuze boeken.

In de klas liepen een paar varkens en een stel kippen, en een of twee honden scharrelden ongehinderd tussen de banken.

Aan het andere eind van de klas was een gordijn. Achter dat gordijn woonde de leraarsfamilie. Ze eten, kookten en sliepen er.

De jongens in de klas liepen allemaal op blote voeten en hadden gerafelde sombrero's, die, als ze 's ochtends in de klas kwamen, op een hoop gegooid werden in de ene hoek.

Na dit eerste bezoek hebben we de school vaker bezocht, en als we het stadje weer verlieten trakteerden we elk kind op een zuurstok.

Hun vreugde kende geen grenzen.

Een Schoolavontuur

Door Barbara W. - 12 jaar, 1908

Dit verhaal gaat over mijn oudoom die Fraser heet.

Toen hij naar school ging waren de leraren altijd mannen.

Fraser was een heel ondeugende jongen en een keer deed hij iets waarvoor hij voor straf onder de tafel van de meester moest zitten, op de plek waar anders de vuilnisbak stond.

Na een poosje ging de meester aan zijn tafel zitten, met zijn voeten recht voor de neus van Fraser.

Fraser wachtte totdat de meester druk bezig was en de jongen bij zijn voeten helemaal vergeten zou zijn.

Doen begon Fraser heel voorzichtig de veters van de schoenen van de meester aan elkaar te knopen.

Kort daarna waren ze stevig aan elkaar geknoopt en toen probeerde de meester te gaan staan.

Je kan je het resultaat wel voorstellen!

Een Schoolavontuur

Door Priscilla P. - 12 jaar, 1908

Toen mijn tante Belle een klein meisje was kreeg ze van haar moeder witte schoenen die mijn tante helemaal niet mooi vond.

Ze groeide zo hard dat haar moeder bang was dat ze ze niet verslijten zou, en daarom zei haar moeder dat ze de witte schoenen in het vervolg elke dag moest dragen.

Belle hilde en hilde, maar dat maakte geen verschil, als ze naar school ging moest ze die schoenen aan.

Toen ze ze dichtknoopte kwam het in haar op dat ze ze misschien zwart zou kunnen verven, maar er bleek maar weinig zwartsel in het potje te zitten. Het was net genoeg om de schoenpunten zwart te maken.

Toen deed ze haar zwarte rubberen overschoenen over haar schoenen heen, hoewel het zonnig was, hiermee bedekte ze het ongeverfde deel van haar schoenen, en zo liep ze naar school.

Zij en mijn moeder gingen naar een kleine pri

véschool die gehouden werd door een oude dame die Mansfield heette.

In de loop van de ochtend ontdekte juffrouw Mansfield dat Belle haar rubberen overschoenen nog aan had, en ze zei: ‘Zeg, Belle, ga jij eens gauw naar de garderobe en doe die overschoenen uit.’

Kleine Belle zei: ‘Ja juf.’ maar ze bleef gewoon zitten.

Juffrouw Mansfield had het druk en merkte niet meteen dat Belle niet gehoorzaam geweest was. Na ongeveer een half uur ontdekte ze het. ‘Belle,’ zei ze, ‘Ik heb je al gezegd dat je je overschoenen uit moet doen. Ga nu naar de garderobe en doe het meteen! Je weet dat je moeder niet zou willen hebben dat je ze de hele ochtend in de klas draagt.’

Belle antwoordde: ‘Ja juf’, net als de vorige keer, maar nu ging ze echt naar de garderobe.

Hier bleef ze staan en ze huilde en ze huilde om de vreselijke situatie waarin ze verzeild geraakt was.

Uiteindelijk kwam juffrouw Mansfield kijken

waar ze bleef, en zij dwong de arme Belle om terug naar de klas te komen zonder haar zwarte overschoenen, in haar gehate witte schoenen met de zwarte schoenpunten.

Een Schoolepisode

Door Marguerite H. - 15 jaar, 1908

Er viel een stilte in de aula, zo ongewoon, zo onheilspellend, dat alle ogen zich vol verwachting naar het platvorm richtten.

De rector stond daar. Zijn gezicht donker en streng. Een plotselinge angst bereikte de gedachten van de leerlingen, en wij hadden al medelijden met onszelf nog voordat we wisten wat we gedaan hadden.

‘Er is iets gebeurd wat ik zeer ernstig opneem. Een onvergeeflijke daad.’

We keken elkaar met verbazing aan, de een na de ander, daarna keken we weer terug naar de spreker.

‘Iemand heeft respectloos gehandeld in zulk een ontoelaatbare mate...’

Onze verbazing werd steeds groter, hoe verder hij sprak.

‘Zo onpatriottisch, zo ongehoord en onbeschoft. Een diepe misdaad die vraagt om geen andere straf dan om onmiddellijk geschorst te worden van deze school, of nog beter: voorgoed verwijderd.’

De leerlingen starden elkaar aan in opperste verbazing. Wat kon hij bedoelen? Onze aandacht keerde weer naar de rector.

‘... en zo respectloos, ik herhaal, zo respectloos naar de vader van onze natie is deze persoon, dat hij de buste van George Washington van zijn voetstuk gehaald heeft en daarvoor in de plaats een steelpan gezet heeft.’

Bij die laatste woorden barstten we zomaar, zonder waarschuwing allemaal tegelijk in lachen uit. Een oproer van gelach.

Toen het eindelijk weer stil was ging de rector verder. ‘Er is geen reden voor deze hilariteit, ik zal alle moeite doen om erachter te komen wel-

ke onverlaat deze misdaad gepleegd heeft, en ik zal hem zwaar straffen. En als dit, of iets dergelijks nogmaals gebeurd zal ik...' maar niemand hoorde de rest. We hadden allemaal bij voorbaat medelijden met de schuldige, wie dat ook mocht zijn.

De rector liep door de middenpaden van de aula, en stelde aan elke jongen een vraag, waarop hij zonder uitzondering een ferm 'Nee' ten antwoord kreeg.

Hij kwam langs alle klassen. Zou hij erachter komen? Zouden we het hem kwalijk nemen als hij dat deed, of juist niet misschien?

Plotseling stond iemand uit de hoogste klas op.

'Meneer, ik geloof dat de conciërge de buste van George Washington verwijderd heeft en op die plaats een steelpan gezet heeft omdat het dak lekt.'

Nou, het lijkt me niet nodig te proberen het vervolg hiervan te beschrijven. Maar van toen af aan paste de rector beter op voordat hij sprak, en George Washington glimlacht weer naar ons vanaf zijn voetstuk, want het dak is gemaakt.

Een Schoolavontuur

Door Helen B. - 13 jaar, 1908

Vele jaren geleden, toen mijn tante een klein meisje was, heeft zij eens iets bijzonders meegemaakt op school. Er werd bekendgemaakt dat alle Oaklandscholen, ook die waar mijn tante op zat, Generaal Grant te zien zouden krijgen, wanneer hij zijn rondreis door Oakland maakte.

De kinderen waren allemaal opgewonden door dit bericht. Dit soort dingen gebeurde niet vaak in die tijd.

Vanaf het uur dat het was aangekondigd, tot aan het uur dat de generaal weer vertrokken was, bleven de kinderen opgewonden.

Ze fluisterden maar door. Lessen werden slecht geleerd. De kinderen letten niet op hun uiterlijk. Zelfs het halfuur op vrijdagmiddag werd niet begroet met het gebruikelijke 'oh' en 'ah'.

Eindelijk kwam dan de grote dag. Het was een prachtige dag. De zon scheen helder in een azuren lucht. Het was zo mooi dat Apollo trots geweest moet zijn op zijn zonnekoets die heldere

ochtend, toen hij met zijn paarden door de lucht reed.

De lucht geurde heerlijk naar schitterende bloemen. Haastend om vooral niet te laat te komen, kon je de meisjes zien in hun nette witte jurkjes, allemaal met rozen of mandjes met rozen in de hand. Jongens haastten ook, met hun stijve boordjes, en nette leren schoenen. Zij droegen mysterieuze pakketjes, en alleen de jongens zelf wisten wat erin zat: hun gewone oude schoenen, om straks aan te doen als de processie was afgelopen. Na schooltijd hadden de kinderen een lied leren zingen voor de generaal. Vlaggetjes werden uitgedeeld.

Toen volgde de lange processie van jongens en van meisjes, steeds vier naast elkaar. Ze marcheerden tot aan het stadhuis waar ze de kinderen van de andere scholen ontmoetten. Net toen ze allemaal op hun plaats stonden hoorden ze iemand op een trom slaan. Generaal Grant kwam eraan!

De kinderen keerden hun ogen naar de leider van dat moment.

Toen zongen hun jonge stemmen. Het was het lied wat ze geleerd hadden. ‘See the Conquering Hero Comes!’ Kort daarna kwamen er vrolijke, kleine kinderen die rozenblaadjes strooiden langs het pad waar Grant moest lopen. Grant was diep geroerd. Hij hield zijn hoofd naar beneden, helemaal niet zoals je zou denken van een held zoals hij, en hij had tranen in zijn ogen. Maar het was ook inderdaad een mooi schouwspel. Deze grote man die daar liep op het pad met de rozenblaadjes, en met honderden Amerikaanse kinderen die met hun vlaggetjes wuifden op de achtergrond.

Grant marcheerde door, steeds verder en verder, totdat het laatste woord van ‘See the Conquering Hero Comes!’ weggestorven was.

Een Schoolavontuur

Door Buford B. - 14 jaar, 1908

Een waargebeurd verhaal.

Het was een bewolkte ochtend, het zag eruit alsof het elk moment kon gaan regenen. Toen ik me klaarmaakte om naar school te gaan riep mama naar me: 'Neem je paraplu mee, Buford, het ziet ernaar uit dat het gaat regenen.' Als er iets is wat ik echt haat, dan is het om met een paraplu te lopen, dus probeerde ik eronderuit te komen.

Maar mama was zeker van haar zaak, dus er zat niets anders op, ik vertrok met een paraplu in de hand.

Ik zette de paraplu naast me in de wagen, betaalde toen de chauffeur en kreeg mijn kaartje, en stapte weer uit zonder aan mijn paraplu te denken. Toen ik buiten stond en op de andere wagen wachtte realiseerde ik me plotseling dat ik mijn paraplu niet bij me had. Ik zag dat de wagen er nog stond en ik rende erachteraan,

maar natuurlijk, net toen ik er vlakbij was, reed hij weg. Ik was vastbesloten mijn paraplu niet op te geven, dus ik holde erachteraan, de wagen reed nog steeds langzaam. Maar net toen ik hem inhaalde ging hij sneller rijden dan ik lopen kon. Maar ik wilde het niet opgeven, dus ik rende maar door. Toen had ik geluk: Er stond iemand op de hoek van de straat die mee wilde rijden. De wagen stopte dus om die persoon in te laten stappen. Zo haalde ik hem in en ik stapte gauw in. Ik haastte me naar mijn stoel, maar de paraplu was verdwenen! Ik vroeg de man die daar nu zat of hij de paraplu soms had, en hij zei dat hij hem aan de conducteur gegeven had. Ik dus naar de conducteur. Ja, hij had hem, maar hij had hem in een van de zitplaatsen gestopt. Ik zei dat ik hem graag terug wilde hebben, dus vroeg hij de mensen even op te staan, opende de zitplaats en gaf mij mijn paraplu terug. Nu had ik mijn paraplu, maar we waren ondertussen wel vijf of zes blokken verder gereden. Ik stapte uit zo snel ik kon en haastte me naar de plek waar ik over had moeten stappen en miste daar net mijn aan

sluiting.

Ik moest wel haast vijf minuten wachten voordat de volgende kwam. Toen ik op school kwam keek ik op de klok. Het was negen uur, dus ik deed gauw mijn jas uit en haastte me naar boven om daar te ontdekken dat ik te laat was.

Het eerste wat in me opkwam was dat ik nooit van mijn leven meer een paraplu meeneem, maar later bedacht ik dat het wijzer was om hem simpelweg voortdurend in de gaten te houden, waar ik ook ben.

Een Schoolavontuur

Door Theophila Hurst - 15 jaar, 1908

Mijn grootvader, die er dol op is om verhalen te vertellen, vertelde me eens een gebeurtenis die hij vroeger meegemaakt had op school.

Hij ontving het eerste deel van zijn educatie in een klein achterafschooltje in Maryland, waar de

jongens vaak lijfstraffen kregen voor hun misdrijvingen. Daarvoor gebruikte de meester een roe met berkentakken.

Op een ochtend, vertelde mijn grootvader, was de roe versleten door veelvuldig gebruik, en de meester gaf de jongen die zich het best gedroeg een halve dag vrij om nieuwe berkentakken te zoeken. Om de een of andere reden bleek dat mijn grootvader te zijn. Hij hield zijn hoofd fier omhoog toen hij de klas uitliep, want hij was zich welbewust van de jaloerse blikken van zijn minder gefortuneerde kameraden.

Hij dwaalde een poos door de bossen en verzamelde twijgen, totdat hij genoeg had voor een nieuwe roe, maar toen hij zich herinnerde de braafste jongen van de klas genoemd te zijn vond hij dat een reden niet meteen terug te keren naar school.

Het kwam in hem op dat dit een uitstekende gelegenheid was te gaan zwemmen. Dus ging hij naar een beekje, dat stroomde langs een boerderij in de buurt. Het water was heerlijk, het was een warme dag, en mijn grootvader verbleef

daar lange tijd.

Daarna haastte hij zich terug naar school, en te berkentwijgen, die hij zo zorgvuldig verzameld had, werden in de eerste plaats gebruikt voor zichzelf.

Dit is het eind van de opstellenwedstrijd.
Volgen nu weer de ingezonden brieven.

Hieronder een brief van Joe H. - 12 jaar
Augustus 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik vraag me af of de lezers van St. Nicholas misschien geïnteresseerd zullen zijn in mijn reisje naar de St. Bernard Hospice afgelopen september.

We vertrokken van school in Vevey (een klein plaatsje in Zwitserland) per trein naar Martigny. Nadat we daar gegeten hadden (met ongeveer achttien jongens) vertrokken we op onze fietsen.

Een van onze meester aan de kop, en de andere aan het andere eind van de rij. We bereikten die avond Orsieres en de volgende ochtend, om ongeveer zeven uur, vertrokken we naar het St. Bernard Hospice, die we laat in de middag bereikten.

Het was een zware dag, de wegen waren heel steil en we moesten de meeste tijd onze fietsen duwen.

Het eerste wat we zagen waren de beroemde reddingshonden die naar ons toe kwamen rennen om ons te begroeten, vriendelijk blaffend. Een van de monniken vertelde ons een verhaal over hun beste hond die zevenenveertig levens gered had, en terwijl hij de volgende probeerde te redden, stak de man (die half bevroren was), hem dood omdat hij dacht dat het een wolf was.

Een paar van ons hebben daar nog een wandeling gemaakt, we kwamen toen over de Italiaanse grens. Daarna gingen we terug, hadden ons diner en waren blij meteen daarna naar bed te mogen. Toen we de volgende ochtend opstonden bleek het zwaar te sneeuwen. We moesten toch

vertrekken en hadden een heel koude rit, tot we bij een klein huisje waren, waar we stopten en we ons weer wat op konden warmen. Daarna bereikten we Orsieres waar we lunchten en daarna verder reden tot aan Martigny, en van daar namen we de trein naar Vevey en dat was het eind van onze interessante reis.

Joe H.

Hieronder een brief van Margaret M. - 13 jaar
New York, augustus 1908

Mijn lieve St. Nicholas,

Ik ben al zeven jaar lid van u en iedere maand ben ik vooral erg nieuwsgierig naar de nieuwe brieven in uw blad. Ik dacht dat sommige lezers misschien geïnteresseerd zouden zijn in het volgende:

I
De som van opeenvolgende oneven getallen (beginnend met 1) zal altijd gelijk zijn aan het kwadraat van opeenvolgende getallen.

Voorbeeld:

$$1 + 3 = 4, \text{ of } 2\text{-kwadraat}$$

$$1 + 3 + 5 = 9, \text{ of } 3\text{-kwadraat}$$

$$1 + 3 + 5 + 7 = 16, \text{ of } 4\text{-kwadraat}$$

$$1 + 3 + 5 + 7 + 9 = 25, \text{ of } 5\text{-kwadraat}$$

II

De som van opeenvolgende even getallen (beginnend met 2) zal altijd gelijk zijn aan de vermenigvuldiging van de uitkomst, waarbij bij het tweede getal er een opgeteld moet worden.

Voorbeeld:

$$2 + 4 = 6, \text{ of } 2(2 + 1)$$

$$2 + 4 + 6 = 12, \text{ of } 3(3 + 1)$$

$$2 + 4 + 6 + 8 = 20, \text{ of } 4(4 + 1)$$

$$2 + 4 + 6 + 8 + 10 = 30, \text{ of } 5(5 + 1)$$

III

Als je twee opeenvolgende kwadraten van elkaar aftrekt is de uitkomst daarvan de som van de twee eerstgegeven getallen.

Voorbeeld:

$$2\text{-kwadraat} = 4$$

$$3\text{-kwadraat} = 9$$

$$9 - 4 = 5, \text{ of: } 2 + 3$$

$$11\text{-kwadraat} = 121$$

$$12\text{-kwadraat} = 144$$

$$144 - 121 = 23, \text{ of } 12 + 11$$

Uw zeer geïnteresseerde lezeres,
Margaret M.

Antwoord van St. Nicholas:

Getallen zijn vreemde dingen, zoals alle jonge rekenaars weten, en met deze plezierige brief geeft Margaret een heel knappe uitleg over de merkwaardige manier waarop getallen zich gedragen. Dit zal vast nieuw zijn voor veel van onze lezers.

Hieronder een brief van Catherine B. - 11 jaar
Indiana, augustus 1908

Lieve St. Nicholas,

Toen ik vorige zomer in Europa was, gingen we naar Duitsland. We logeerden daar in Homburg. Op een dag hoorden we dat de koning van Engeland en de keizer van Duitsland elkaar zouden ontmoeten in de stad, waarna ze samen naar Fredrichshof zouden rijden, waar de zus van de keizer woont.

Om negen uur 's ochtends vertrokken we met een rijtuig naar Stallberg, dat is een kasteel, vijf mijl buiten Homburg. Er waren vlaggen te zien op alle gebouwen. We kwamen twee uur voordat het Koninklijke gezelschap zou arriveren, aan op de juiste plaats, en toen al was er een hele menigte mensen.

Er reden soldaten op paarden rond om de mensen van de weg af te houden.

Opeens kwamen er automobielen aanrijden, wel twintig, voordat die met de koningen erin langskwam.

De keizer had een blauw militair kostuum aan, en hij hield zijn hand, tegen zijn hoed, als in een saluut.

De koning van Engeland had gewone kleren aan en lichtte zijn hoed op voor ons.

Op de achterbank van het automobiël waar de keizer en de koning zaten, zag ik twee bodyguards.

Ze stopten bij kasteel Stallberg voor een lunch en gingen vandaar naar Fredrichshof.

Ik heb geprobeerd een foto te maken van hun machines toen ze langs kwamen rijden, maar de foto is mislukt. Ik zal niet eens proberen die in te zenden.

Ik ben al drie jaar lid van St. Nicholas en houd erg van de verhalen. Mijn favoriete verhalen zijn geschreven door Mr Barbour.

Al mijn afleveringen zijn ingebonden, en ik lees mijn favoriete verhalen over en over. Ik heb me ook opgegeven voor de wedstrijden, en heb mijn blaadje waarop staat dat ik lid ben, plus de speld, ingelijst. Ik hoop heel erg dat ik een keer een prijs win.

Blijvende, uw toegewijde oprechte lezeres,
Catherine B.

Hieronder een brief van Alan T. - 11 jaar
North Yakima, augustus 1908

Lieve St. Nicholas,

In het juninummer van uw tijdschrift was een artikel over de indiaan Chief Moses. Nou, daar was ik natuurlijk heel erg in geïnteresseerd. Het idee dat St. Nicholas vanuit New York iets uit Washington de moeite waard zou vinden, en dan ook nog Yakima!

Het heette toen tenminste Yakima, maar nu heet het North Yakima.

Misschien eten sommigen van jullie weleens Yakima appels? Nou, die komen regelrecht uit ons dal, en reken maar dat het een mooi dal is! Maar laat ik het niet teveel prijzen, straks heb ik geen plaats meer om nog over de indianen te schrijven.

De Yakima indianen vormen een kleine stam en we zien ze niet vaak, behalve als het tijd is om

hop te plukken. Dan komen ze dwars door de stad rijden op hun cayusepaardjes, al galopperend, en misschien nog wel schreeuwend ook. Dan gaan ze naar de hopvelden, en de squaws plukken genoeg hop voor de mannen om te gebruiken. En dat doen ze dan.

Een keer, toen het markt was, kwamen er veel indianen van andere stammen hier bij elkaar. Ze waren allemaal mooi aangekleed en hadden oorlogskleuren op hun gezicht. Ze reden vlak langs ons huis naar de marktplaats, want wij hebben hier een grote markt. Ze leken 'net echt'. Squaws, jongens, meisjes, en alle mannen rijden paard.

Zelfs kleine jongens van net een jaar oud helemaal ingepakt in lappen zaten in een soort kisten op paarden. Soms houden ze ook weleens wedstrijden, en het is grappig om te zien hoe al die halfnaakte jongens in de rondte galopperen.

Uw geïnteresseerde lezer,
Alan T.

Hieronder een brief van Margaret M. - 12 jaar
Colorado Springs, augustus 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik ben al een beetje meer dan twee jaar lid van u, maar ik kende u al veel langer, want mijn vriendinnen lezen u ook.

Ik ben heel erg geïnteresseerd in de wedstrijden, maar ik heb me niet opgegeven om mee te mogen doen. Dat ga ik nu gauw doen.

De brievenbus interesseert me ook.

Ik houd ook erg van de vervolgverhalen. Mijn kleine broertje houdt het meest van 'The Bear Family at Home'. Hij wil altijd dat ik met hem de knutselwerkjes maak uit de rubriek: 'Amusement voor als het regent', of het nou regent of niet.

Ik woon in Pittsburgh, maar we zijn afgelopen winter in Colorado geweest.

We hebben vele interessante maanden doorgebracht bij het strand van Coronado, tegenover San Diego.

Toen we daar waren kwam juist de vloot binnen.

We zijn nog even aan boord geweest van de Connecticut, een vlaggenschip van admiraal Evans.

Mijn kleine broertje werd toen ‘de kleine admiraal’ genoemd.

Ik kijk altijd weer met veel plezier naar het nieuwe nummer uit.

U liefhebbende lezeres,

Margaret M.

Antwoord van St. Nicholas:

St. Nicholas zou graag van Margaret willen weten welke van de knutselwerkjes voor regendagen zij en haar broertje het leukst vonden. Zouden de andere lezers ook eens willen schrijven of ze die rubriek graag lezen, en welke werkjes ze het leukst vonden?

Hieronder geen brief, maar een opstel van Mildred M. - 13 jaar - September 1908, met de titel:

Een dag naar Mars

Ik had juist zitten lezen in een boek over astronomie over Mars, en zat bij de haard, bedenkend hoe vreemd het moest zijn op Mars.

Zouden de bewoners van de aarde ooit op bezoek gaan bij de bewoners van Mars? En wat voor soort mensen zouden dat dan zijn?

En toen dacht ik dat ik iemand hoorde roepen, ja, daar was het alweer. Ik keek om me heen en zag toen aan de andere kant van de haard een geestachtige verschijning.

‘Zou je wel eens een paar van de plaatsen willen bezoeken waar je daarnet over gelezen hebt?’ vroeg de verschijning.

‘Ja, graag!’ riep ik.

‘Heel goed, dan zal dat gebeuren. Mijn naam is Bucephalus en ik kom van Mars. Onze mensen bezoeken de aarde vaak in deze vorm, maar nooit in onze ware gedaante, alleen onze scha-

duwen kunnen hier komen, en alleen jouw schaduw kan met me mee naar Mars. Kom mee!’

Toen ik de kamer verliet zag ik mezelf nog in de grote stoel zitten, het zag eruit alsof ik zat te lezen.

Ik lachte in mezelf en vroeg me af wat er nu allemaal zou gaan gebeuren. Mijn gezelschap nam me naar een draadloos telegraaf kantoor dichtbij, en zittend op een van de grote elektrische golven die daar uitgezonden worden, waren we snel onderweg naar Mars.

‘Ik zei je al,’ zei mijn gids, ‘dat mijn naam Bucephalus is.

Ik was vroeger het paard van Alexander de Grote. Als er een dier sterft gaat het na zijn dood naar Mars, waar hij in een mens veranderd. We voelen ons sterk verbonden met de mensen op aarde, omdat wij zelf vroeger ook op aarde gewoond hebben. We profiteren van hun fouten en gebruiken hun beste ideeën.’

Toen hij dit gezegd had kwamen we aan op de plaats van bestemming en we stapten van ons vervoersmiddel af.

Wat ik toen voor me zag was van verrassende schoonheid.

De grond was rood, maar bedekt met heel kleine, witte bloemetjes.

In de verte zag ik wit marmeren woningen glinsteren in de zon. Toen kwam er een eerbiedwaardige oude man naar ons toe, samen met twee andere personen.

‘Dat’, zei Bucephalus, ‘is de leider hier, Barry, de held van de St. Bernardshonden, met Gilpins paard en Washingtons kat.’

‘Wat doen jullie met valse honden als ze dood zijn?’ vroeg ik.

‘O, daar hebben we een inrichting voor waar ze snel genezing vinden.’

Maar toen werd ik wakker en ik vond mezelf terug in de stoel.

Dus dat was het eind van mijn reis naar Mars.

Mildred M.

Hieronder een brief van Miriam T.
Portsmouth, september 1908

Lieve St. Nicholas,

Hoewel ik mij opgegeven heb voor de wedstrijden heb ik toch nooit eerder iets ingezonden.

Ik dacht dat het u misschien wel zou kunnen interesseren om te weten dat ik in de Navy Yard woon, in Portsmouth.

Mijn vader is aalmoezenier in het leger. We wonen op een eiland in de Piscataqua rivier, waardoor we afgesneden zijn van het vasteland.

Maar er is een veerboot voor de mensen die hier werken en hun familie. Ik heb veel plezier met die kleine boot, zeilend door het sprankelende water. Niet ver van ons huis zijn de barakken waar de marinemannen wonen. Vlakvoor hun woningen is een groot plein waar ze hun oefeningen doen.

Ik ga er vaak naar kijken. Het is een mooi gezicht. Als je naar het oosten gaat, vanuit de barakken, dan kom je bij het water, waar het gevangenschip ligt. Dat is niet zozeer mooi, eer-

der bijzonder of vreemd. Je ziet de gevangenen als bijen zwermen over het dek. Ze worden daar gevangen gehouden omdat ze geprobeerd hebben te deserteren, en mijn vader werkt bij hen. Ze zijn allemaal in het grijs gekleed. Sommigen van hen kunnen nog niet eens lezen of schrijven, en mijn vader heeft er veel plezier in hen les te geven en kerkdiensten voor hen te houden. Sommigen van hen zijn heel muzikaal, en ze helpen in de kerkdiensten door op het orgel te spelen.

Uw kleine lezeres,
Miriam T.

Hieronder een brief van Mary D. - 12 jaar
Pennsylvania, september 1908

Lieve St. Nicholas,
Ik wil u vertellen hoe dol ik ben op u.
Ik wacht elke maand tot u komt en wou maar dat u vaker kwam.
Er is maar een ander ding dat ik tegen u heb, dat is dat de verhalen veel te kort zijn, en dat de St.

Nicholas veel te dun is. Ik wou maar dat u zover door kon groeien dat het hele verhaal van ‘Harry’s Island’ en ‘The Gentle Interference of Bab’ erin paste.

Deze, en andere verhalen, stoppen zo gauw dat ik zo vreselijk nieuwsgierig ben als ik ga lezen, maar als ik het uit heb wou ik altijd maar dat ik langzamer gelezen had.

Uw toegewijde lezeres,
Mary D.

Antwoord van St. Nicholas:

Mary’s kritiek op de St. Nicholas is heel begrijpelijk, maar ze meent het natuurlijk niet in ernst, want zij weet ongetwijfeld dat we nu eenmaal niet zoveel ruimte kunnen nemen voor één of twee verhalen. Ze krijgen allemaal hun eigen plaats.

Hieronder een brief van Mary S. - 12 jaar
Massachusetts, september 1908

Lieve St. Nicholas,

We zijn net teruggekomen van een bezoek aan Fort Sill in Oklahoma, waar we gelogeed hebben bij mijn oom die kapitein is van de gevechtseenheid daar. We hadden een heerlijke tijd, dus dacht ik dat u er misschien wel van zou willen horen.

Er zijn daar vijfhonderd Apacheopperhoofden die oorlogsgevangenen zijn. Ze verblijven in de Government Reservation.

Geronimo is een van die opperhoofden en wij hebben hem gezien toen we daar logeerden. Hij is 79 jaar en heel erg onaardig. Ze zeggen dat hij 99 scalps heeft, en dat hij erg graag de honderdste wil hebben voor hij sterft. Er waren daar ook twee andere Apacheopperhoofden. Natchez en Jayson.

Die laatste is smid, en hij is heel aardig. We hebben daar veel paard gereden, en ook hebben we erg veel eenden geschoten.

Dat is erg leuk. Er zijn daar heel veel prairie-dogs, en ook coyotes. Er is daar een plaats die 'Medicine Bluff' heet. Die is erg mooi. Er is daar ook een gleuf die 'Sheridan's Slide' heet.

Dat is waar generaal Sheridan en zijn paard uitgegleden waren en helemaal naar beneden waren gegleden, tot in de beek. De prairies zijn fascinerend en alles bij elkaar hebben we ons enorm geamuseerd.

Uw geïnteresseerde lezeres,
Mary S.

Hieronder een brief van Hilda M.
Guanajuato, september 1908

Lieve St. Nicholas,

Ik lees altijd de brievenbus, en hoewel er al wel eerder brieven uit Mexico in gestaan hebben, kwam toch geen daarvan uit mijn plaats.

Ik ben pas dit jaar lid geworden, maar ik heb al meer gelezen in de nummers van mijn vriendinnen, en ik vond ze erg mooi.

Ik hoop zo dat Mr Barbour een vervolg gaat

schrijven op ‘Harry’s Island’ als dat afgelopen is, ik houd zo van zijn verhalen!

We hebben prachtig weer hier, want Guanajuato ligt op een hoog plateau en het weer is hier nooit te heet.

Er zijn grote bergen rondom ons, dus daarom hebben we vaak overstromingen.

De grootste overstroming in een eeuw hadden we drie jaar geleden. Op de eerst juli. Het was afschuwelijk.

Het begon ‘s middags te regenen, en de Mexicanen dachten niet dat het kwaad kon, dus dat is waarom driehonderd van hen verdronken.

Het water was op sommige plaatsen dertig voet diep en op andere plaatsen acht voet.

Maar de grote huizen hadden weinig last, die staan meestal op een heuveltje. Alleen de tuinen, de winkels, kantoren en gebouwen in het centrum van de stad waren geruïneerd.

De wagens in de straat werden door het water weggedragen, sommige van hen werden vier mijl verderop teruggevonden.

We hadden wekenlang geen licht en er reden

lange tijd geen wagens door de straten.

Een Mexicaanse huisknecht heeft twee mannen het leven gered door een touw uit het raam te laten zakken waarmee hij hen op het balkon trok. Een Mexicaanse priester stond bij het raam aan de overkant van onze straat. Hij hield twee kaarsen in zijn hand.

Toen hij ons zag riep hij dat we moesten komen. De vloed duurde een uur, maar de stad was naderhand geruïneerd. Ze begonnen meteen de volgende dag met opruimen en nu is het allemaal alweer stukken beter. Er zijn geen Amerikanen verdronken, alleen Mexicanen, en die waren allemaal van de laagste klasse.

Ik wil vreselijk graag een keer een wedstrijd winnen, ik heb me aangemeld om mee te doen!

Uw liefhebbende jonge lezeres,
Hilda M.

Hieronder een brief van Freda G. - 15 jaar
September 1908

Mijn lieve St. Nicholas,

Ik heb u nooit eerder geschreven en ik houd nog wel zoveel van uw verhalen.

Ik houd er ook van om de brieven van andere kinderen te lezen.

Ik heb heel veel dieren en ik ben ook heel dol op dieren, vogels en bloemen.

Ik heb een heel grote Newfoundlander hond. Neptune. Vader kocht een wagentje voor hem, om te trekken, en de baby rijdt erin. En dan is er nog Bright-eyes, mijn Perzische kat. Ze is een prachtige kat. Ik heb een belletje om haar nek gebonden, met een blauwe strik, nu ziet ze er zo leuk uit! Ze is erg lief voor kleine kinderen en krabt ze nooit. Prince en Orlando zijn de twee Shetland ponys. Ze zijn exact gelijk aan elkaar, voor andere mensen is het erg moeilijk het verschil tussen hen te zien. Grootvader gaf ze me voor mijn laatste verjaardag. Met een wagentje. Ik heb tien verschillende soorten vogels. Vier

kanaries, twee kaketoets, drie duiven en twee kleine love birds. Die heb ik nog niet zo lang. We hebben bij ons ieder onze eigen tuin met mooie bloemen erin. Iedere zondagmiddag ga ik helpen in het ziekenhuis, en breng dan arme kinderen naar het ziekenhuis.

Ik heb drie zussen en een broer. Eileen is het dichtst bij mij in leeftijd. Zij is zes. Rex is vier, Francie is twee en de baby is pas zes maanden. Zij heet Linda. Ik zit op dit moment onder de bomen in de tuin. Het is een volmaakte dag. De baby is bij me.

We wonen zo afgelegen dat ik de St. Nicholas niet elke maand krijg. Vader koopt af en toe een aflevering. Dus als mijn brief afgedrukt zou worden kan het best zijn dat ik het niet eens zie, hoewel ik dat natuurlijk wel graag zou willen.

Ik weet niet meer te schrijven en ik moet de baby haar flesje geven.

Rex staat bij me. Hij gaat deze brief posten.

Goedendag!

Van uw liefhebbende lezeres,
Freda G.